

RECORDES?

Setè Concurs Universitari de Narrativa en Valencià PREMI SAMBORI 2010

- Ostres, quina olor més insuportable, deu fer setmanes...! Qui us ha avisat?
- La veïna de dalt, senyor inspector. Ens ha dit que el propietari no era molt net, però des de fa un temps, l'olor que eixia del pis era fastigosa.
- Tant de temps mort i ningú no ha notat res estrany! No deuria ser molt popular entre el veïnat. Heu cridat al jutge?
- Deuria d'haver arribat ja, senyor. De totes maneres, no crec que ens duga molt de temps, no hi ha indicis de violència, ni de robatori; és un pur tràmit. Els del laboratori ja han acabat la seua feina. Només s'alce l'acta ens en podem anar.
- Pobre home, sense ningú al seu costat en els últims moments. En aquest cau, mira com està tot: restes de menjar, pots... Per què heu abaixat les persianes?
- Estaven així quan hem arribat, quasi abaixades del tot. Ens han dit que no tocàrem res.
- Mmm*, clar. La televisió estava engegada? Hi havia algun llum encés?
- Res senyor, el que vostè veu és com ens hem trobat l'escenari quan hem arribat, no hem tocat res. No crec que la llum funcione, fixe's en les espelmes que hi ha damunt de la taula.
- En la butaca del saló, amb les persianes abaixades, sense cap llum i sense la televisió, què deuria estar fent quan va morir? Dormiria aquí?
- I menjaria, i... fixe's en aquell racó.
- Mare de Déu, amb raó fa aquesta olor. Passeu-me una mascareta, per favor.
- Vivia com un animal, senyor. No devia tindre molt de seny, a més, s'han trobat xeringues en el moble de la televisió.
- Un animal? Mira la prestatgeria, quant de llibre. I la taula, plena de fulls. Seria escriptor? Mire allí, quin fum de llibretes.
- Senyor, no deuria, ens han dit...
- Sols són llibretes, que potser l'han matat elles? Mire quina lletra, deuria ser escriptor, estic segur. Aquestos deuen ser els manuscrits de les seues obres, tal vegada no les ha publicades. A veure què posa.
- Senyor, ha arribat el jutge.

—Sí, sí, que vaja alçant l'acta que ara vaig jo. Un moment, a veure de què va açò.

20 de gener de 2003

Primer.

Entre en una sala de joc, crec que a Las Vegas. Com que no entenc l'anglès supose que tots parlen en valencià. Arribe a la vora d'una taula d'aquestes amb un tapet verd. Un dels assistents em mira sorprès, s'alça i em cedeix la seua cadira. Jo li ho agradeisc amb un lleu moviment de cap. Reparteixen les cartes, mentre, una senyoreta es recolza sobre els meus muscles i em diu alguna cosa a cau d'orella, i això fa que m'excite. La xica se'n va cap a fora del local movent exageradament els malucs perquè em fixe en ella. Ja estan totes les cartes damunt de la taula, tinc una mà guanyadora, crec que un full. La xicona està a escassos metres de la porta i no pareix que tinga intenció de detindre's. "No vaig", i abandone apressuradament la partida deixant les meues fitxes damunt de la taula.

—Ho feia bé l'home, no està malament. El primer capítol promet, això de jugadors de *poker* i dones m'agrada molt. Vols llegir-ho? Parla d'un que està jugant en un casino i prefereix anar-se'n darrere d'una xicona a guanyar una mà segura. Li sobrarien els diners.

—No gràcies, m'ha demanat el forense que l'ajude a fer no sé què.

—Com vulgues, jo vaig a veure què fa amb la xicona, ja m'entens.

20 gener de 2003

Segon

Un focus de llum blanca m'il·lumina enmig de la foscor de l'escenari. Estic sol allà dalt. Comence el meu discurs. Tots la gent roman callada i expectant. Estic una bona estona parlant i gesticulant, posant-me i llevant-me les ulleres. A la fi, el silenci es trenca amb un gran aplaudiment. Els focus de la sala

s'encenen i el públic s'alça dels seients mentre continua aplaudint. Jo faig, agraït, una reverència. Un home vestit d'etiqueta s'apropa a mi i, després de donar-me la mà i felicitar-me, m'obsequia amb una medalla ben grossa i ben gran.

—Caram, jo que volia saber com havia quedat amb la xicona! Es veu que ha guanyat el campionat de *poker* i li estan donant el premi. Amb cerimònia i tot, com són els americans, mira que els agraden aquestes coses!

—Disculpe vostè, senyor inspector.

—Senyor jutge, ja ha arribat? Com està el trànsit en aquesta ciutat, eh!

—Fa una bona estona que estic aquí, ho deu saber bé; l'han avisat.

—Sí, sí... és que estic revisant aquestes llibretes per si ens poden ajudar en la investigació.

—Ja... Pose's guants. No el moleste més, continue amb la *seua* investigació.

20 gener de 2003

Tercer

Entre en una habitació obscura, al mig, un escenari redó folrat de tela rosa. Em pose al centre, està moll, és com un llit. Comença a girar. Per la mateixa porta per la que he entrat jo, apareix una xica jove, alta i morena vestida solament amb roba interior. S'acosta i seu a la vora del l'escenari. Els dos girem mentre ens mirem als ulls. No parla, sols em mira. No sé què vol. Una altra xica entra a l'habitació, és rossa i baixeta, amb uns pits exuberants i uns malucs generosos. A poc a poc van entrant més dones. No diuen res, sols s'asseuen i em miren. La seua mirada està buida, com si no pensaren en res. Suppose que hauré de decidir-me. No tinc cap preferència; començaré per la primera.

—Escolta, vine cap ací. Mira el que diu: “No tinc cap preferència, començaré per la primera”. Ens ha fotut! Es veu que després de la cerimònia d’entrega del premi li han portat a la seua habitació, ja sap, amiguetes. Quina sort que té.

—Estan enduent-se el cadàver, senyor. Crec que hem d’anar recollint-ho tot.

—Ostres, ara que es posava interessant. Ves recollint, vaig a llegir la fi, vull saber com acaba.

14 de març de 2004

Tercer

Al final del carrer hi ha un edifici en flames. Vaig corrents per a vore el que passa. Els bombers estan al portal de la finca discutint què fer. Diuen que el foc ha començat en el rebedor; no poden accedir a la vivenda perquè s’ha propagat per l’escala. En el balcó està la mare amb els seus dos fills xicotets cridant i demanant ajuda. Els bombers despleguen una lona per si no hi haguera més remei que saltar. Decidisc actuar. M’òbric pas entre la gent i m’enfile escales amunt fins on em deixen les flames. D’un cop de peu trenque la porta d’un dels pisos inferiors...

—Ostres, no queden més pàgines! Vol dir açò que totes aquestes llibretes són la mateixa novel·la? Perquè deu continuar la història, no? A tu què et pareix?

—Jo que sé, senyor. Era un boig drogaaddicte, què s’espera? Si està incomplet serà perquè es va cansar d’escriure bajanades. A més, ja ho hem recollit tot, ens n’hem d’anar.

—Què poca sensibilitat i què poc respecte teniu la joventut de hui en dia. Ara vaig. Llig el final de l’última llibreta, que vull saber com acaba. És que li passa de tot!

1 de febrer de 2009

Segon

Vaig vestit amb una gavardina i un barret, a l'estil gangster. Entre en un local amb llum tènue i molt de fum. Sec en una tauleta rodona davant mateix de l'escenari. Hi ha una xicona molt bonica cantant i uns músics vells que l'acompanyen a ritme de jazz. La cambrera em serveix un suc de tomaca amb una palleta. Mire a la cantant i pense què injusta és la vida, tant de fill de puta solt per ahí i que em toque assassinar a aquesta pobra criatura. Em bec el suc d'un glop, pague la consumició i espere a la porta del local. A mitjanit, la veig eixir del pub camí de l'aparcament i, mentre regira la bossa de mà buscant les claus del cotxe, amb més pena que glòria...

—Una altra vegada! No acabava res! Si tindràs raó que estava sonat. Bé, me'n vaig sense saber-ne el final.

—Senyor, no hi ha cap final, està mort, no s'escriurà mai. Vinga, eixim, que han de precintat l'entrada!

—Vaig, vaig!. Espera, i açò que hi ha al costat de la butaca?

—És una de les seues llibretes, els del laboratori no se l'han emportada, diuen que no és necessària per a la investigació, que està clar que la mort ha sigut provocada per una sobredosi.

—Potser ací estiga la fi de la novel·la. Me l'enduc, que sent curiositat.

—Com vostè vulga, però afanye's que ens estan esperant tots al carrer.

8 d'octubre de 2009

El primer / L'últim

Estic en la platja, amb la meua família. Estem prenent el sol tranquil·lament a la voreta de la mar. De sobte, el cel s'encapota amb núvols molt negres. Decidim recollir-ho tot abans que es pose a ploure. Massa tard. Els meus pares i el meu germà agafen les cadires i ixen corrents cap al cotxe,

jo em quede intentant traure el pal del para-sol de dins la sorra. Està clavat molt endins. Cada vegada plou més i l'aigua comença a fer bases. Em gire i no veig ningú, la platja està deserta, tots han fugit. Cride els meus pares perquè m'esperen però no em senten. Desistisc amb el para-sol i vaig cap al passeig. Ja no hi ha sorra; s'ha format una gran bassa. L'aigua de la pluja s'ha ajuntat amb la de la mar i la corrent se m'emporta cap a dins. Estic a escassos metres del passeig. Cride però els meus pares estan mirant com se'n van els núvols i com ix el sol; no em senten. La corrent m'arrossega. Mentre m'ofegue veig, a través de l'aigua, que ha tornat a eixir el sol.

—Ostres, açò és el final? Es mor? Posa *El primer i L'últim*, no ho entenc. L'últim capítol, serà. Sí que estava boig, sí. Mira que fer que es mora el protagonista d'aquesta manera, això no s'ho creu ningú.

—Ja li ho havia dit jo, senyor, no estava bé del cap, que ens ho han dit els veïns.

—Espera, ací hi ha un full solt, però no s'indica el capítol.

Aquest malson va ser el primer, l'origen de tot. A aquest li seguiren molts més. El segon també el recorde. Crec que em seia en un banc d'una plaça a cordar-me les sabates. En l'altre extrem del banc hi havia la figura d'un home feta de bronze que es gira cap a mi i em diu: "Jo també tenia les sabates descordades". En eixe mateix moment comence a notar gelor i rigidesa a les galtes del cul; estava quedant-me apegat i el meu cos començava a oxidar-se. En el tercer somni no podia córrer, l'asfalt de la calçada relliscava sota els meus peus i els meus seguidors s'apropaven cada vegada més a mi, armats amb destrals. Qualsevol que fóra el tema del somni, sempre acabava d'una manera tràgica per a mi. A diferència dels malsons que té la resta de la gent on et despertes abans de perdre la vida, en aquestos sofria llargament el dolor del mecanisme pel qual anava a morir. Uns segons que se'm feien eterns. Era una

situació molt angoixosa saber que, encara que fóra un somni, anava a morir. Així passaven els mesos. Era esgotador, però no hi podia fer res.

A poc a poc, vaig prendre-li por a la nit, no volia adormir-me. Em passava tot el dia nerviós de pensar que, durant unes hores, anava a sofrir mentre estava al llit. A més, no descansava gens. Estava desesperat. Moltes vegades, sent conscient que no podia evitar aquests malsons, decidia llevar-me molt prompte, després d'haver tingut el primer o el segon somni. Dormia a penes dues o tres hores. I, damunt, la gent no comprenia el meu patiment, "Però si només són somnis" em deien, "No sé quina por li tens tu a això". No era tant el somni en sí -que també-, era el malestar que em produïa saber que, inexorablement, els fets anaven a succeir d'aquesta manera, i no solament una vegada, sinó un malson darrere d'un altre, durant tota la nit.

No descansava, no vivia. La meua vida és tornà un infern. M'acomiadaren de la feina, la meua dona em deixà... Estava demacrat, dèbil: la gent em tractava com a un pària.

Va ser en aquest moment, quan la meua vida havia tocat fons que, de casualitat, vaig trobar una eixida. Crec que va ser en la parada de l'autobús que vaig veure un cartell publicitari que deia més o menys: "Tens el teu futur en les teues mans, vine a la..." Si jo poguera controlar el meu futur..., vaig pensar. I en eixe moment ho vaig vore clar: ja que no podia eliminar aquests malsons, per què no manipular-los? Si els somnis eren meus, per què no canviar el desenllaç? Seria possible?

Estava il·lusionat, per primera vegada en anys hi havia alguna cosa positiva en la meua vida. No vaig esperar a la nit, me'n vaig anar directament a casa i em vaig ficar dins del llit. El primer somni d'aquell dia va transcórrer com sempre. En els següents, a poc a poc, anava prenent consciència dins del malson de la possibilitat de poder modificar-lo. Fins que arribà aquell esperançador somni; com el recorde! Estava cavant un forat (el meu nínxol) enmig d'una explanada. Cada vegada que treia la terra amb la pala, aquesta queia sobre mi. A mesura que el forat anava fent-se més profund, més terra tenia al damunt. Aleshores, en lloc d'intentar despertar-me abans de morir

sepultat, vaig optar per la nova estratègia: vaig decidir amuntegar la terra a un costat per a fer un xicotet monticle i poder pujar damunt per a eixir. Així ho vaig fer; ho havia aconseguit.

Durant els següents mesos, vaig intentar refer la meua vida. Vaig trobar una nova feina, vaig conèixer a una xicona... Els malsons no van desaparèixer però, almenys, no m'incomodaven i em deixaven descansar. De vegades resultava fins i tot emocionant descobrir quina seria la manera en què venceria la mort en cadascun dels somnis. Va passar a formar part de la meua vida.

Però, mira per on, el destí em tenia preparada una de ben grossa: igual que em donà la solució al problema dels malsons, ara, m'incitava a aprofitar-me'n d'ells. Va ser de camí cap al treball. Damunt de la vorera vaig veure una targeteta que anunciava un local: "...on tots els teus somnis es podran fer realitat", deia. Vaig tindre una idea: si els havia pogut modificar per a no morir, per què no alterar-los de tal manera que tractaren d'allò que jo volguera? Quan vaig arribar després de la feina, me'n vaig anar directament al llit: volia comprovar fins a quin punt podia aprofitar-me d'aquella situació. Pot ser pel nerviosisme, vaig tardar prou en conciliar la son, però a la fi ho vaig aconseguir. Aquest somni el recorde un poc difús, crec que tractava d'un pou en mig de la mar (molt recurrent el tema de la mar en els meus malson i no sé per què) del que eixia una mà immensa formada per algues. Jo estava a la voreta i veia com eixa mà s'apropava cada vegada més. La sorra cremava i cada passa que donava era com si se'm clavaren mil agulles a la planta dels peus, no podia escapar. La mà m'agafava i se m'emportava cap al pou, capbussant-me en l'aigua una i altra vegada. Com moltes altres vegades, vaig idear un pla per a no morir ofegat: vaig assecar la mar. Podia fer-ho, era el meu somni, podia fer el que volguera. Ja estava fora de perill, com en la resta dels anteriors somnis. Però en aquest cas no em vaig quedar immòbil esperant a que s'acabara el somni o em despertara de sobte; vaig decidir actuar, canviar-hi el transcurs. Al principi no sabia què fer, què imaginar. Se m'ocorregué que la mar podia convertir-se en una pista de patinatge. Efectivament, començà a brollar de dins

del pou neu com en aquests canons que hi ha a les pistes d'esquí. Estava comprovat.

Per fi la vida em somreia. El que en un principi fou un càstig que se m'imposà sense haver-ho buscat, es convertí, de sobte, en una benedicció. Ja no tenia por a adormir-me, és més, esperava que arribara l'hora d'anar al llit. Al principi, després d'estar fora de perill, m'imaginava a mi de menut, jugant amb els companys al poble, al carrer. Altres vegades recordava antics amors que havia tingut i celebràvem, salvatgement, el nostre rencontre. A mesura que avançaven els anys els records em sabien a poc. Vaig replantejar l'estratègia, vaig anar més enllà: satisfieia els desitjos més ocults, ser aquell que sempre havia volgut ser i que mai seria, venjar-me de tots aquells que em feien la vida impossible, dir tot allò que no m'atrevia a dir en la vida real... Jo era el centre de tot, el més popular, el més ric, el més atractiu... Cada nit era una aventura nova, improvisada. Podia ser un jugador de poker, un amant insaciable, un premi Nobel, un heroi anònim... Vides ostentoses, de riquesa, de prestigi... Durant la nit, i durant molts anys, vaig ser el que vaig voler. En el meus somnis tot era meravellós, perfecte.

A mesura que la meua vida onírica m'omplia per complet, la meua vida real anava deteriorant-se poc a poc: la mort dels amics, les malalties, els cossos secs i arrugats... Tot això no existia en el món que jo m'havia fabricat, allí sempre era jove i sa. Arribà un moment en que la vida em donà fàstic; em dóna fàstic. Eixia al carrer el necessari, per a anar al treball, a la revisió del metge i poca cosa més. La resta del dia me la passava en casa, esperant a tindre son.

Aquest sedentarisme s'agreuja amb la jubilació i la mort de la meua companya. Ja no tenia cap raó per a eixir al carrer ni, tan sols, d'aquesta habitació. Les nits eren magnífiques, però els dies se'm feien eters sense res a fer. Se m'ocorregué una cosa: durant el dia recordaria el que m'havia succeït durant la nit, durant els somnis. D'aquesta manera no tindria contacte amb la realitat en cap moment. De bon matí, quan m'alçava, escrivia els somnis que havia tingut, per a no oblidar-los. Durant les hores que passava despert els

llegia i recordava i, després n'agafa de més antics i tornaven a mi totes aquelles passions. Era fantàstic, però res comparable amb els somnis. Vaig decidir que el que deuria fer era allargar les hores de son. Com? Amb somnífers. Al principi em funcionà de meravellà, mai havia fet ús d'aquestes substàncies i el cos respongué com s'esperava. A poc a poc, vaig haver d'eleva la dosi per a aconseguir els mateixos resultats. Vaig passar a tindre dependència. Una dependència inútil: durant un temps vaig sofrir d'insomni mentre m'atipava de somnífers. Què em quedava doncs? Vaig optar per una solució més radical: col·locar-me. Cada vegada necessite drogues més fortes, el meu organisme s'acostuma prompte. Sóc conscient de que, de seguir amb aquest ritme, el meu cos no aguantarà molt més. Sovint confonc la realitat amb els meus somnis, fins que em veig reflectit en un espill o em mire el braç. Estic destruït per dins i per fóra, necessite drogar-me per a poder somiar. Però, durant unes quantes hores cada dia, continue sent jove, atractiu, fort i feliç. No val la pena? A quanta gent com jo se li nega aquest privilegi?

Per estrany que puga semblar, no m'arrepentisc de cap decisió que he pres en la meua vida. Crec que vaig saber fer front a una desgràcia de la millor manera possible, fins i tot, em vaig saber aprofitar. Les coses vénen com vénen. Això sí, moltes vegades m'he plantejat si la meua vida ha sigut una farsa. Com algú va dir, la nostra vida són els nostres records i, els meus, són magnífics, siguen reals o no. Ja no visc, m'he convertit en un animal de records.

M'és igual. Hui és el final. L'he tornat a somiar, aquell, el primer, i no he pogut fer res: m'he ofegat mentre veia com eixia el mateix sol de la primera vegada. Tinc por, no sé què significa açò, per què torna aquest malson? No estic disposat a descobrir-ho. De totes maneres, sé que em queda poc de temps de vida. Ho sé jo i ho sap el meu cos. Podria suportar aquest sofriment fins que m'arribe el moment, però no té cap sentit allargar-ho més.

Vaig a jugar-me-ho tot a una carta, està decidit. Sabeu allò de que la mort és el somni etern? Us imagineu?

-Tenies raó, estava com una cafetera.

-Veü, vostè!

FITXA TÈCNICA DEL CONTE

La història

La trama

La policia investiga la mort d'un home en un pis. En el saló on ha mort es troben unes llibretes on es conten una sèrie d'històries: és una espècie de diari personal on descobreixen la història d'aquest individu. És un home que un dia, de cop i volta, comença a tindre malsons tots els dies. Aquests malsons que es repeteixen durant tota la nit sempre acaben igual, amb la mort cruel d'ell. Açò fa que la seua vida siga un infern; no dorm per por a somiar. Un dia se li ocorre una solució: ja que el somni és seu, modificar el final per a no morir. Una vegada solucionat aquest problema, intenta anar més enllà: somniar allò que ell vulga. Aquesta capacitat de modificar els seus malsons fa que en els seus somnis siga tot allò que sempre ha volgut ser; ell és el protagonista. Amb el pas dels anys veu que la seua vida real és molt menys apetitosa que l'onírica. Es refugia en els somnis per a sentir-se viu. La seua obsessió per viure el major temps dins d'un somni fan que haja de prendre certes decisions. Quan veu el final de la seua vida a prop, reflexiona al voltant de les decisions que ha pres en la vida per a justificar la situació en què es troba.

El tema

El conte tracta de reflectir cobdícia de les persones, l'inconformisme amb allò que es té i com, aquest fet, pot dur a la destrucció de l'individu.

Els personatges

L'inspector i el policia són l'excusa per a contar, d'una manera divertida, la història de l'home dels malsons. Realment, l'únic personatge del conte és el mort, el somiador. Tots els altres, tant els imaginaris com els reals, no juguen cap paper en la història. Sols existeix per ell.

L'espai

No està localitzat en un lloc determinat. El que sí que és segur es que transcorre en una gran ciutat, per allò dels autobusos, tanques publicitàries... A més, deu passar en una gran ciutat perquè aquest enclaustrament al final de la vida s'entén millor des d'un pis d'un alt edifici que no en una casa de poble.

El temps

La història succeeix en un temps actual. Es veu reflectit l'obsessió per la bellesa, l'eterna joventut, el reconeixement, l'individualisme... característiques de la nostra societat.

El discurs

Manipulacions temporals:

La narració comença en l'actualitat, descrivint el diàleg entre els dos policies que estan en el pis del mort. S'entrellacen fragments del dietari del somiador que estan escrits des de sis anys i un mes abans. Aquest fragments segueixen un orde lineal en quant a escriptura però, la justificació, comença a contar el que succeí uns trenta anys abans i acaba el dia de la mort.

La intenció és que el lector conega com ha acabat l'home abans de saber les causes, que es pregunte per què i crear incertesa al no saber de què es tracta allò que està llegint fins que no arribe a la justificació final.

Punt de vista del narrador

El conte s'articula mitjançant el diàleg i la lectura del diari per part dels policies. Els fragments del dietari i la justificació final estan en primera persona perquè es pretén carregar de dramatisme allò que es diu.

Estructura

Si analitzem el conte en conjunt:

Plantejament: Una mort i uns policies que estan en l'escenari.

Nus: La lectura del dietari del mort que dona pistes falses sobre la seua vida.

Desenllaç: El sobre trobat en una de les llibretes que conta la verdadera història.

Si analitzem la vida del protagonista:

Plantejament: L'aparició dels malsons que castiguen nit rere nit al protagonista.

Nus: Com afecten els malsons a la seua vida, les mesures que pren per a resoldre el seu problema i l'aprofitament de la situació.

Desenllaç: El suïcidi del protagonista per ser insuportable la situació en la que ha acabat.

Procediments narratius.

La *narració* s'utilitza, en major mesura, en la part final del conte: en la justificació. En aquesta part pretén ser com una autobiografia que conte al lector quina ha sigut la trajectòria vital d'aquest individu.

El *diàleg* s'utilitza per a organitzar tot el conte, per a fer els bots temporals. Mitjançant el diàleg entre els dos policies van afegint-se fragments del dietari del somiador per a estructurar tot el conte.

La *descripció* es fa palés quan apareixen els somnis: es tracta de crear un ambient impactant (la foscor, els núvols, la llum blanca, el llit giratori...). També apareix al

principi en el diàleg dels policies perquè el lector es faça una idea de com és l'habitació on s'han trobat al mort (persianes baixades, espelmes en la taula, restes de menjar...)

Explicació de l'origen i motivació de la inspiració per a la redacció del conte.

La idea d'aquest conte naix després d'haver-ne començat uns quants. Com que d'imaginació no en tinc molta, els altres se'm quedaven curts, no d'extensió; d'originalitat. Així doncs, vaig decidir contar una història que coneixia; una cosa que fa anys em va passar. Resulta que durant una època de la meua vida somiava molt, no sé per què. De tant de somiar, vaig desenvolupar la capacitat d'adonar-me que estava en un somni "Ja estic altra volta somiant..." I era angoixós perquè, era conscient d'estar somiant però no em podia moure. L'únic que feia era fer força (no sé si era efectiu) per a despertar-me. De vegades, quan ho aconseguia, encara estava dins d'un altre somni (somis concèntrics, podria ser un altre conte): em despertava dins d'un somni, era desesperant. Doncs bé, tenint açò com a tema del conte, el demés és un collage de coses que m'han contat, que he llegit, que desitjaria...

L'evolució que fa el personatge amb els anys, crec que és la pròpia d'una persona que puguera fer allò que es conta: manipular els somnis. I ací es veu la moralitat del conte: la cobdícia, l'avarícia de les persones que només vegem l'oportunitat d'aprofitar-nos d'alguna cosa, ho fem. A més, eixa individualitat, eixe egoisme que ens porta a pensar, fins i tot, que podem prescindir de la resta si nosaltres ens trobem bé. La destrucció de l'individu en busca de la felicitat.

Si el *leitiv motive* del conte estava més o menys definit (després d'haver-ne descartat altres primerament), la redacció ha sigut entrebancada. En un primer moment pretenia que el protagonista deixara una mena de testament o carta que explicara allò que li havia succeït en la vida i que ningú mai no havia cregut, una manera de morir-se tranquil havent explicat el que li passava, sense saber si algú s'ho creuria mai o, pitjor, si algú o llegiria. Contar-ho simplement d'una manera lineal, com una autobiografia, de fet, la justificació final d'aquest conte és molt paregut a l'escrit primer. Però veia que la lectura era molt plana, les coses anaven descobrint-se poc a poc i es podien predir. Aleshores, vaig incorporar la figura dels policies, per a poder jugar amb el temps: el present de la investigació intercalat amb el passat. El pas següent fou crear allò del dietari (cent per cent Bauxauli) per a poder trencar encara més la linealitat del conte: primer es conten els somnis que té tres o quatre anys abans, s'intercala amb el present i, al final, la justificació que comprèn des de trenta anys abans a un més de la mort. Amb açò aconseguia uns bots temporals que feia que el lector no sapiguera amb certesa allò què era allò que estava llegint. A més, començar pel final, per la mort

indigna del personatge, fa que entre curiositat per saber què és allò que l'ha portat a aquest terrible final.

Elements de la història o del discurs que heu pres del llibre de lectura proposat (*L e n n o n i A n n a*) o de qualsevol altre que hàgeu llegit.

Com ja he dit abans, la meua capacitat creativa és més bé limitada. Açò ho puc comprovar si analitze, part per part, tot el conte. Per a cada cosa que dic (i emmascare de ficció) hi ha un referent real molt paregut. I crec que açò no em passa solament a mi: tot aquell que escriu no fa més que maquillar la seua realitat. A continuació expose els referents que he utilitzat per a aquest conte.

Si em centre en la redacció podria dir que dels contes de Quim Monzó ha eixit la idea original de contar allò que li passa a un personatge. Enumerar, simplement, allò que li ocorreix d'una manera lineal, intercalant monòleg interior i narració dels fets. I sobretot, partir d'un fet fantàstic o inexplicable i no donar cap justificació. A partir d'aquest fet axiomàtic, continuar el relat com si fóra normal que a les persones els passen aquestes coses. Del llibre *El col·leccionista de fades* ha eixit la idea d'anar intercalant els fragments de dietari del protagonista en el cos del conte (encara que en aquest cas, quasi tot el conte el conformen els fragments del dietari). *L'home manuscrit*, m'ha aportat la idea de que els somnis foren unes historietes amb sentit propi (en un primer moment sols nombrava de què anaven), com fa ell en les aparicions "d'Ell", que són contes en sí mateix.

En l'argument també hi ha moltes coses derivades d'alguns llibres. La primera i més clara és el dietari que he pres de Bauxauli. Aquest conte resultant el definiria com postbauxaulià perquè la lectura de *L'home manuscrit* ha fet que canviara moltes coses. També, la idea de mesclar realitat i ficció fins al punt de no saber amb certesa si el que passa està sols en la imaginació d'algú, és un poc la idea de "El colom de Sant Marc". La idea de avançar el final per a que el lector senta intriga pel que ha pogut passar, l'he pres de *Crònica de una muerte anunciada*.

A part d'açò, hi ha moltes altres situacions que tenen clarament un referent: el somni en què és un assassí a sou; la cançó *El caso de la rubia platino* de Sabina, les persones que mai podrà ser; *La del pirata cojo* també de Sabina, ser un animal de records i no viure; Estellés, el somni del llit redó en què van apareixent xicones; una de les aparicions "d'Ell" en el llibre de Bauxauli,

Com a curiositat, el somni aquest: "En l'altre extrem del banc hi havia la figura d'un home feta de bronze que es gira cap a mi..." està inspirat en una fotografia d'un banc amb una escultura de Lennon que vaig trobar a la xarxa quan buscava, com Vicent Borràs, la fotografia del cantant a les Rambles.